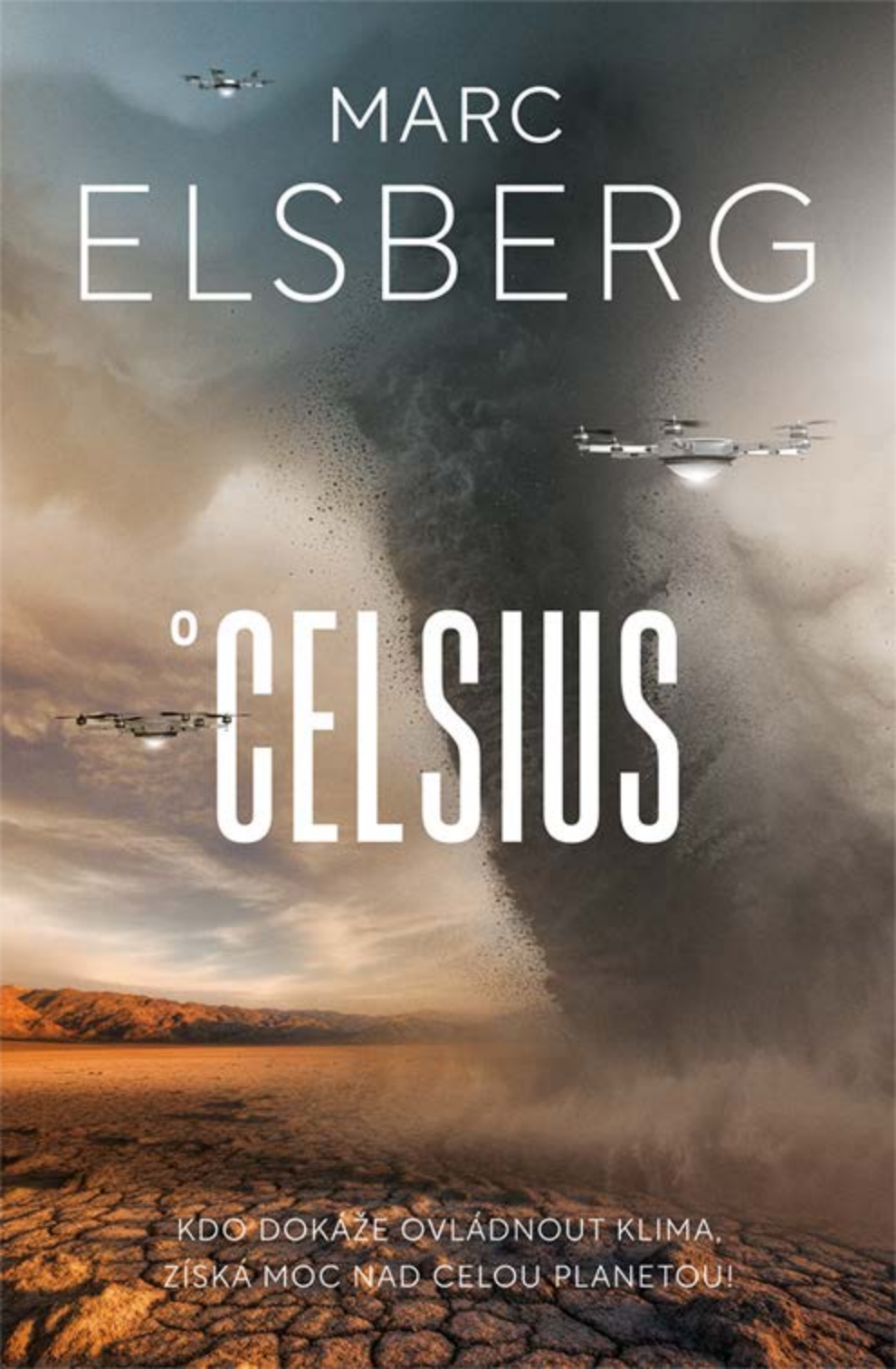

MARC
ELSBERG

° CELSIUS

KDO DOKÁŽE OVLÁDNOUT KLIMA,
ZÍSKÁ MOC NAD CELOU PLANETOU!

° CELSIUS

© Marc Elsberg 2024
published in arrangement
with Michael Gaeb Literary Agency, Berlin

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Matouš Hájek, 2025
Cover © Martin Kopecký 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6527-0 (pdf)

MARC
ELSBERG

° CELSIUS

přeložil Matouš Hájek

VENDETA

Pro Ursulu

Seznam postav v pořadí, v jakém se v knize objevují

Amber Fieldsová – mluvčí Bílého domu
Kendra Sullyová – americká ministryně zahraničí
Ředitel CIA
Ministr vnitřní bezpečnosti
Pat Welzer – americký novinář, zpravodaj v Číně
Emanuel „Manu“ Sanusi – podnikatel, miliardář
Gilbert „Gil“ Howard – americký prezident
Ebele Solayová – manažerka
Sienna Banksová – britská klimatická aktivistka žijící v Berlíně
Martin – klimatický aktivista
Chalíl – klimatický aktivista
Tony Vermaak – animátor, trenér, bývalý herec
Benjamin „Ben“ Rabelt – podnikatel, manžel Fayoly Oyetundeové-Rabeltové
Fayola „Fay“ Oyetundeová-Rabeltová – klimatoložka při OSN, manželka Benjaminu Rabeltu
Nicolas (14) – jejich syn
Joy (11) – jejich dcera
Ifé – střihačka
Lang Ču – čínský ministr zahraničí

Mene Odohová – umělecká agentka v nigerijském Lagosu
Thomas Dedak – německý kancléř
Thorben Rausch – investor/finančník
Dila Tüzemová – nadřízená Fay z OSN
Alfred Townsend – americký diplomat v Keni
Muhamadar Ndenge – zástupce Nigérie při OSN
Vasilij Kordčijev – zástupce Ruska při OSN
James Nwadike – asistent produkce
Ogba Bulus – režisér
Igwe – obyvatel Lagosu

UFO

1

„Řítí se přímo na nás!“

Takhle si Čchen vlastní smrt nepředstavoval.

Okýnkem airbusu singapurských aerolinek na cestě do Tchaj-peje pozoroval obří stroje, které se k nim z boku blížily. Pod nimi se rozprostíral zakřivený povrch Země. Narůžovělé mraky se pohupovaly v paprscích vycházejícího slunce nad Jihočínským mořem, které v dálce bez zjevné hranice přecházelo v šedozelenou pevninu.

Čchen je zahlédl, zrovna když sahal po kameře, aby zachytil kouzlo okamžiku. Malé body, které se rychle zvětšovaly. Černé, podivně tvarované, nahánějící hrůzu. Začal natáčet. I ostatní cestující si jich začali všimnout. Ze sedadel před ním i za ním se ozývaly vzrušené výkřiky. Stále více lidí se tlačilo k okýnkům. Všichni chtěli ty zlověstné věci vidět na vlastní oči. Masivní kus černé hmoty. Žádná pilotní kabina. Šest nekonečně dlouhých křídel, která jako ostny trčela z trupu na všechny strany. Na šířku musela být větší než A380! Čchen zazoomoval blíž. Na křídlech i na trupu zaznamenal zvláštní výstupky. Byly to trysky? Nebo bomby? Čchenovi se sevřel žaludek hrůzou. Jako by se ocitl ve sci-fi filmu. Ale tohle bylo skutečné. Na západě se objevily další zvětšující se body a bez nejmenších pochyb mířily přímo k nim. Rozruch mezi cestujícími sílil, postupně se jich zmocňoval strach.

„Mimozemšťani!“

„Invaze z vesmíru!“

Takovéhle pocity museli zažívat lidé v horních patrech Světového obchodního centra 11. září 2001 pár vteřin před nárazem prvního letadla, pomyslel si Čchen. Nevěřícínost. Šok. Naděje. Panika. Nakonec prázdnota. Izolované výkřiky, které se krátce před nárazem spojily do jednohlasného zděšení. Okamžik, kdy se čas zpomalil a člověk se snažil pochopit, co se to vlastně děje. Pak se čas zastavil a na zlomek vteřiny bylo všechno jasné – všechno dávalo smysl, zároveň však už nešlo dělat nic jiného než čekat na nevyhnutelný konec. Zároveň s tímhle uvědoměním pocítil chlad. Alespoň nebudou muset zažít mimozemskou invazi. Čchen ucítil dotek Kiminy ruky. Pevně ji stiskl. Zrak ale odvrátit nedokázal. Jako omráčený mířil kamerou na monstra, která se řítila přímo proti nim, a očekával náraz.

2

Hrozné létající objekty vyplnily obrazovku v kanceláři Amber Fieldsové v Bílém domě. Svět na chvíli zmizel. V pozadí byly slyšet sborové výkřiky čiré hrůzy.

Pak se bíle zablesklo.

O zlomek vteřiny později se na neostrém záběru kamery znovu objevilo modré nebe.

Zdálo se, že UFO prosvištělo těsně nad letounem.

Hned za ním se přiřítlo další monstrum. Amber na rozřesených záběrech viděla, jak druhý stroj během okamžiku vyplnil celý monitor. Pak zmizel směrem dolů.

Cestující, který záběry pořídil, odhodlaně, byť třesoucí se rukou, namířil kameru na stroje číslo tři a čtyři. S trochu větším odstupem než první dva létající objekty proletělo číslo tři kolem linkového spoje ze Singapuru do Tchaj-peje. Když čtvrtý stroj vyplnil téměř celou obrazovku, zastavil ředitel CIA přehrávání a ukázal ostatním hrozný předmět na neostrém snímku. Působil ještě děsivěji než na videu.

„To bylo o fous,“ podotkla americká ministryně zahraničí Kendra Sullyová. I její obličej vyhlížel z rozdělené obrazovky Ambeřina notebooku.

„Krátko předtím se let singapurských aerolinií číslo 372 kvůli bouřkové frontě odchýlil od původního kursu,“ vysvětlil ředitel CIA, třetí osoba na Ambeřině obrazovce. Ve Washingtonu už byl večer a Amber jako obvykle stále seděla ve své kanceláři.

„Nejspíš proto se k nim ty věci přiblížily natolik, že je cestující mohli natočit a videa krátce poté přes palubní wi-fi nahrát na internet. Vše se událo před třemi minutami. Díky tomu víme, jak vypadají. A co by mohly být zač.“

„UFO...“ ozvala se ministryně zahraničí, ale ředitel CIA ji okamžitě přerušil.

„... to podle toho, co zatím víme, není. To je ta dobrá zpráva.“

„Dobrá?“ zeptala se Amber nevěřicně. „Děsivě vyhlížející létající monstra směřují z pevninské Číny na Tchaj-wan. O moc horší už to být nemůže.“

„Přesně tak,“ souhlasil ministr vnitřní bezpečnosti. Shlížel na ostatní z jednoho z velkých monitorů v Ambeřině kanceláři, na zamračeném čele se mu rýsovaly hluboké vrásky. Ředitel CIA jim právě ukazoval satelitní snímky.

Amber si mezitím zkontrolovala telefon. Videa a fotky cestujících už kolovaly po internetu. Zatím je nevidělo mnoho lidí, ale to je jen otázka času. Nepodléhaly totiž žádnému utajení z titulu národní bezpečnosti. Amber horečně uvažovala, co dál. Třeba by něco bližšího věděl některý z jejích kontaktů.

Udělal narychlo pár snímků obrazovky a odeslala zprávu.

3

Pat Welzer se s výkřikem napřímil na posteli a zalapal po dechu. Z noční lampičky vycházela nazelenalá záře. Pat se cítil, jako by měl místo plic splasklý balonek: příliš malý, než aby se do něj vměstnal nějaký vzduch. V panice začal dýchat ještě rychleji, ale s každým nádechem jako by se mu plíce dále scvrkávaly a dokázaly pojmout čím dál méně vzduchu. Proudí tam vůbec něco?

V hlavě mu tepala ochromující bolest. Hekticky zmobilizoval jednu ruku a sáhl po lahvi s kyslíkem, kterou měl připravenou u postele. Bez přemýšlení si přitiskl masku na ústa a nos a stiskl tlačítko. Ozvalo se tiché syčení a kyslík začal proudit pod umělohmotný náustek. Pat se lačně nadechl. Podržel životadárny kyslík na okamžik v plicích a pak ho vypustil. Ta úleva!

A ještě jednou.

Bušící kladivo v hlavě se uklidnilo. Volnou rukou přejel po hluboké jizvě nad pravým obočím, ve které se hromadily krůpěje potu, a setřel je z čela.

Rozhlédl se po potemnělé místnosti. Hotelový pokoj to nebyl, i když ho jejich čínský průvodce popisoval v zářivých barvách. Osm metrů čtverečních. Jednoduchý otevřený regál, kam si Pat odložil tašku a batoh, který mu Číňané zapůjčili – ostatně jako většinu vybavení, bez něhož se člověk v základním táboře pod Mount Everestem neobešel. Několik sad

termoprádla a mezivrstev. Profesionální kalhoty, bunda a rukavice. Čepice. Dvoje brýle do hor. Opalovací krém. A další věci.

Jako novinář byl zvyklý cestovat na vyšší úrovni. Ale ty časy byly pryč. Dílem kvůli událostem, za které si mohl předečít sám. Věřil ale, že se vrátí zpátky na vrchol. Jen zatím přesně nevěděl jak.

Oficiální pozvánka od čínské strany dorazila o pouhé čtyři dny dříve. Dva dny nato už se na letišti v Pekingu setkal s dvacítkou dalších kolegů a kolegů. Většinu z nich znal. Společně pak odcestovali do Lhasy v doprovodu podobně velké skupiny Číňanů, kteří na ně měli dohlížet. Nebo je spíš hlídat. Ať už k tomu měli jakékoliv důvody.

Pat už měl pár podobných zkušeností za sebou. Skryté poklady Hindúkuše. Jizvy v Andách způsobené těžbou lithia. A teď tohle. Cesta přinášela určitá rizika – s výškovou nemocí nebylo radno si zahrávat. Při minulých výpravách ji skoro nepocítil. Ale tehdy ho poháněl adrenalin. Úspěch. A taky byl mladší.

Ruka, kterou si tiskl masku k obličeji, ho začala zábst. V pokoji nemohlo být víc než dvanáct stupňů. Povytáhl rukáv tlusté bundy, kterou měl na sobě. Bylo už půl osmé ráno!

Ve Lhasě nasedli do kolony dvaceti terénních aut, která je po celodenním putování dovezla do poslední ubytovny před základním táborem na čínském úpatí Mount Everestu. Ne daleko od místa, kde nocovali, se aklimatizovaly stovky horolezců, průvodců a dalšího personálu, odhodlané dosáhnout vrcholu ještě před koncem květnové sezóny. Snad jsou v lepší formě než já, pomyslel si Pat.

Opatrně si sundal masku a pokusil se dýchat bez kyslíku. Vzduch okamžitě zase ztěžkl. A zřídil. Cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Vzduch, který jím procházel, jako by neobsahoval skoro žádný kyslík. Začala se v něm probouzet nová vlna paniky. Ale nemůže přece celý den pobíhat s kyslíkovou lahví. Jak by to vypadalo! Silou vůle se pokusil ovládnout svůj dech.

A podařilo se.

Na boku ucítil vibraci. Telefon.

S námahou ho vytáhl z kapsy. V zimě, ve tmě, ve vysoké nadmořské výšce. Všechno tu bylo složitější. Ale alespoň chytl signál. Přinejmenším takový, který mu Číňané chytat umožnili.

Na displeji svítila spousta nových zpráv. V poslední z nich stálo velkými písmeny *OZVI SE!*

Poslala mu ji Amber. Amber Fieldsová. Tisková mluvčí Bílého domu.

Pat se s ní seznámil ještě za starých časů. S Amber to mělo budoucnost. Kdyby tedy dokázal s trochu větším odhodláním odolat svodům ostatních žen.

SAKRA, PATE! OZVI SE KONEČNĚ...

Dal se právě do psaní odpovědi, když někdo zatukal na dveře.

„Budiček!“ zaznělo zvenku. „Snídani už nestíháte, za patnáct minut vyrážíme.“

Pat poznal hlas jednoho z jejich čínských dohlížitelů.

„Už jdu!“ křikl nepřítomně. Veškerou pozornost věnoval zprávám od Amber.

Letí z Číny směrem na Tchaj-wan. Co jsou zač?

Na displeji telefonu si prohlížel fotky bojových letounů, které vypadaly jako z Hvězdných válek. Znovu se mu stáhlo hrdlo. Tentokrát ale ne z nedostatku kyslíku.

4

Na fotkách, které si Emanuel Sanusi prohlížel na mobilu, bylo vidět letiště: tři ranveje, hangáry, další budovy. Na jedné startovací dráze stály zaparkované dvě podivné tmavé konstrukce. Dlouhé neforemné trupy, šest neskutečně dlouhých křídel – dvě kousek od přídi, dvě uprostřed a dvě vzadu. Pod nimi se leskly válcovité útvary. Nádrže? Nebo zbraně?

Přehrál si znovu videa z dopravního letounu.

Stejně věci.

Žádný z vybraných hostů kolem neměl nejmenší tušení, co se právě ve světě odehrává. Ženy ve večerních róbách za dvacet tisíc dolarů a muži v italských smokiních postávali se skleničkami šampaňského a koktejly ve slavnostním sále washingtonského hotelu a čekali, až si k nim americký prezident proklestí cestu.

Kdo se chtěl s koktejlem v ruce zúčastnit této akce pro sponzory v luxusním hotelu Johnson, musel věnovat alespoň pět tisíc dolarů. V ceně bylo potřesení rukou, zdvořilostní úsměv, pár prázdných frází a rychlá fotka – pak se prezident přesunul k dalšímu páru, k další skupince. Zájemci o následnou večeři ve Washingtonově sále museli přispět minimálně čtyřicet tisíc. Pořád poměrně vstřícná suma, pokud tedy člověku nezáleželo na hlubokomyslných rozhovorech.

Prezident právě testoval svůj šarm na realitním developrovi z Miami a jeho manželce a také na jednom investorovi

s manželem. Nebo alespoň to, co tenhle muž za šarm považoval. Dokonce i oblek na míru za čtyři tisíce dolarů na prezidentovi vypadal jako konfekce. Navzdory vysokému podílu strečového materiálu. Ani v mladistvém sestřihu za pět set dolarů nepůsobil jako jeden z těch, k nimž od narození toužil patřit.

Manu vykročil směrem k prezidentovi. Coby organizátor celé akce si ho mohl dovolit na pár minut přerušit. Cestou sám pozdravil několik lidí, pokývl, zasmál se, mával na všechny strany.

Když si ho prezident všiml, rozpřáhl s hraným nadšením ruce.

„Manu!“

„Pane prezidente,“ odpověděl Manu, třebaže ho nejmocnější muž světa dlouhé roky přesvědčoval, aby mu říkal Gilberte – případně Gile. Manu tak činil mezi čtyřma očima, případně v menších skupinkách. Tady se chystal na křestní jméno přejít až ve chvíli, kdy bude večer uvolněnější a větší důvěrnost bude namístě.

Než se Gil obrátil k dalšímu páru, vzal si ho Manu stranou. Mobilní telefon držel na úrovni břicha, aby nebudil zbytečný rozruch.

„Nerad to říkám,“ oznámil prezidentovi tiše, aby ho nikdo jiný neslyšel. „I kvůli hostům. Ale obávám se, že za pár minut budeš muset jít.“

Gil zvedl překvapeně obočí.

Manu mu přehrál video.

Neušlo mu přitom, že několik hostů v jejich bezprostředním okolí zaregistrovalo, že se něco děje. Neměli sice tušení, o co přesně jde, ale prezident je koneckonců stále ve službě.

Co se ale mohlo dít tak důležitého, že mu to musel bezodkladně na svém mobilu ukázat podnikatel v oblasti technologií, majitel miliardových investičních fondů, investor rizikového kapitálu a jeden z mála lidí černé barvy pleti, který na akci byl?

„Co to má být?“ zeptal se Gil s pohledem upřeným na displej telefonu.

„Videa pořídili cestující letu singapurských aerolinek nad Jihočínským mořem,“ odpověděl Manu tiše. „Před šesti minutami.“

Prezident na něj pohlédl přimhouřenýma očima.

„UFO?“

„Nevíme,“ odvětil Manu.

Gil potlačil podráždění a usmál se na hosty, kteří stáli hned vedle. I Manu se rychle vrátil do své role hostitele a představil prezidenta dalším dárcům.

5

Neidentifikovatelné létající objekty se řítily temnotou. Potemnělá místnost představovala ideální pozadí pro videa a grafiky, které si Ebele Solayová přehrávala v brýlích s virtuální realitou.

Ebele stála mezi organickým sedacím nábytkem. Kromě něj už bylo v místnosti jen pár stolků. Do uzavřené komunikační skupiny poslala první satelitní snímky strojů. A k tomu živý přenos letových tras obou rojů.

„Přidat zprávu,“ diktovala softwaru. Ve virtuálním prostoru před ní se objevila její mluvící postava přesně tak, jak ji uvidí ostatní.

„Rozhodující fáze právě začala,“ oznámila. „Stroje jsou na cestě.“

Tyto informace včetně Ebeliny zprávy byly určené pouze dvanácti adresátům. Těm nejdůležitějším. Ebele si nemohla dovolit ztrácet čas. Potřebovala, aby měli dojem, že jsou u ní a u mozku celé operace v dobrých rukou. A že od nich dostanou informace dřív, než jim je poskytnou vlastní tajné služby a soukromé bezpečnostní agentury. Těm snad alespoň pár minut potrvá, než záběry prostudují. UFO už mezitím začalo vyskakovat na prvních sociálních sítích. Během čtvrt hodiny nebude internet mluvit o ničem jiném. Snad kromě krachu manželství hvězdičky jedné reality show s úspěšným basketbalistou. Ale i oni rychle zapadnou pod lavinou spekulací, dohadů a konspiračních teorií. A taky obav.

„Přípravy na reakci aliance běží podle plánu. Dneškem začíná nová kapitola světových dějin.“

6

Nebe nad Himalájemi vypadalo, jako by ho napnuli sami bohové hor.

Pat si připadal jako Ötzi, ledový muž z Jižního Tyrolska. Než ho tající ledovec uvolnil ze svého sevření. A to i přesto, že měl na sobě veškeré vybavení od čínských hostitelů. Elegance vypadala jinak. Na obranu před ledovým větrem si stáhl kapuci ještě více do čela, límec ohrnul ještě výš k obličej.

Před skromnou ubytovnou už několik jeho kolegů obdivovalo panorama.

Měli neuvěřitelné štěstí. Dokonce i během hlavní sezóny, tedy v květnu a říjnu, se mraky takhle rozestoupily jen párkrát. Na konci stinného údolí se v ranním slunci tyčil Mount Everest.

Pat na chvíli zapomněl na bolest hlavy, dušnost i špatnou náladu. Během své mnohaleté kariéry zahraničního zpravodaje navštívil celou řadu působivých míst a zažil spoustu výjimečných chvil: pozoroval Tádž Mahal za mlhavého rozbřesku, koupal se s hejnem vorvaňů, viděl ženy rodit děti v extrémně nehostinných oblastech, od pouště Gobi až po Sýrii. A to nebylo zdaleka vše. Hned mu bylo jasné, že pohled na nejvyšší horu světa se zařadí do stejné kategorie vzpomínek a zanechá hluboký otisk v jeho srdci. Vychutnával si okamžik v tichosti, slyšel jen hukot větru a třepotání modlitebních praporků.

Ven postupně vycházeli další kolegové a jako uhranutí zírali na pohled, který se jim naskýtal. Natáčeli a fotografovali tohle nevídané panorama.

Počínali si spíš jako turisté než jako novináři. Ale co jim taky zbývalo? Trčeli tady, ale svět na ně nečekal. Pat vylovil z kapsy telefon a prohlédl si fotky od Amber. Za starých časů už by pospíchal do Washingtonu a rovnou k Bílému domu. Klestil by si cestu davy turistů a možná i prvních demonstrantů a konspiračních teoretiků. Bez ustání by posílal do světa rozhovory a reportáže – přímo v centru dění a v hlavním vysílacím čase. Teď stál místo toho tady, uklizený v Himalájích.

Otočil se na jednoho z dohlížitelů a ukázal mu telefon s fotkami od Amber.

„Co to má být?“ zasupěl. Muž dál stál bez hnutí a ani nemrkl. Sfinga na střeše světa. To se dalo čekat.

Další z dohlížitelů, který stál za nimi v rukavicích, párkrát tleskl. „Dámy a pánové, je čas vyrazit!“ zvolal a ukázal šikmo za ně.

V dálce mezi skalami čekalo pět vrtulníků. Obhlídka Mount Everestu? Nezbyvalo než doufat, že i v téhle výšce budou stroje fungovat.

7

Měsíční světlo probleskovalo za tenkou vrstvou mraků a vrhalo ponuré stíny na opuštěnou průmyslovou zónu na jihu Berlína. V podlouhlých cihlových budovách byla v tuhle noční dobu všechna okna potemnělá. Průchod do hrozivé tmy areálu zajišťovala jedna z železných bran, odsunutá na stranu. Před ní stál zaparkovaný kamion.

Ze stínu vykročila mohutná silueta a zamířila k autu. Další nezřetelné postavy pak obestoupily nakládací plošinu.

Muž sedící za volantem vysokozdvížného vozíku na ni rutinními pohyby naskládal osm rakví. Zatímco jeden z mužů zvedal nakládací plošinu na úroveň ložné plochy kamionu, řidič se s vozíkem otočil a zmizel v temnotě za bránou.

V kamionu pak Sienna a čtyři její kumpáni ukládali rakve jednu po druhé do nákladového prostoru.

Sotva měli hotovo, dorazil vysokozdvížný vozík s další várkou. Sienna si předloktím otřela pot z čela.

„Uf,“ odfrkl si Chalíl. Byl květen a rtuť teploměru se i v noci držela kolem dvaadvaceti stupňů. První vlna veder roku. Přesně na to čekali.

Bzučící vozík vyjel ze tmy a naložil na plošinu dalších osm rakví.

8

Manu došel s prezidentem téměř na konec sálu. U vchodu zahlédl asistenta, který nenápadně, ale rozhodně pospíchal jejich směrem.

Gil se obrátil na Manua.

„Takže ta videa se objevila na internetu před šesti minutami?“ zeptal se. Jeho hlas nezapřel táhlý jižanský přízvuk.

„A ty už o nich víš?“

„Zachytilo je okamžitě hned několik programů.“

„Programů tvé firmy.“ Gil zněl trochu rozmrzele.

„Jistě.“

„Co jsou zač?“ chtěl vědět prezident.

„Mám určité podezření,“ odpověděl Manu. „Ale musím si nejdřív zavolat.“

V tu chvíli k nim doběhl asistent a něco prezidentovi pošeptal. Gil poslouchal bez hnutí a pak se podíval na Manua. Letmo se rozhlédl po místnosti. Na sponzory, které zanedlouho zaplaví zklamání, protože je tu bude muset nechat.

„Měl jsi pravdu,“ procedil mezi zuby. „Musíme jít.“

To dá rozum, že měl Manu pravdu.

„Musíme?“

„Ty půjdeš se mnou,“ oznámil mu prezident.

9

Ze vzduchu připadalo Patovi horské panorama ještě působivější. Spolu se třemi kolegy se krčil v kabině vrtulníku, který odstartoval ze základního tábora a nesl je směrem k Mount Everestu. Přímo pod nimi se vlnil zamrzlý splaz ledovce Rongbuk. Obří špičaté kusy ledu, které čněly z jeho povrchu, připomínaly zmrzlé ostny gigantického draka.

Pat byl tak ohromený výhledem, že se mu celá záležitost málem vykouřila z hlavy. Rychle vyťukal zprávu: *Od Číňanů žádné info k UFO. Víte už víc?*

Vrtulník klesal, chystal se na přistání na skále vysoko nad ledovcem. Vířící mračna prachu zakryla zdroj Patova okouzlení a vrátila ho zpět do mrazivé reality.

Neměl jistotu, jestli mu místní síť umožní zprávu odeslat, ale doufal v odpověď. Bez ohledu na to, jak majestátní krajina ho obklopovala, z hlediska své kariéry se tu ocitl na slepé koleji. A tuhle skutečnost nedokázal zakrýt ani třpytící se sněh.

Sotva vrtulník dosedl, přiskočily k nim zakuklené postavy a otevřely dveře. Mávnutím Patovi i ostatním naznačily, že mají vystoupit. O minutu později už prázdný vrtulník znovu vzlétl v oblacích prachu. Z jiného směru se přiblížil druhý stroj a po přistání vyplívl další várku novinářů. Během deseti minut byli už všichni reportéři na místě a rachot motorů utichl v dálce.

Stáli na malé náhorní plošině poseté skalami a štěrkem. Části Patova obličej, kde byla pokožka vystavena mrazu, ho pálily, jako by na ně někdo přikládal kostky ledu.

Daleko před nimi si Mount Everest nasadil na vrcholek čepičku z mraků. Nalevo se rozprostíralo kamenité šedé úbočí, vpravo se terén svažoval směrem k ledovci Rongbuk, který teď ležel asi sto metrů pod nimi. Ačkoli se Pat vůbec nehýbal, dýchal jen s obtížemi. Připadal si starý.

„Ještě jednou vás tu vítáme!“ oznámil anglicky ženský hlas. Pat ho uslyšel až podezřele jasně a zřetelně. Otráveně si sáhl palčáky na kapuci zimní bundy. Ostatní si počínali podobně. „Gratuluji, zvládli jste to!“

Co zvládli? Pat se snažil nepřipouštět si myšlenku, že by sem musel dojít po svých.

„Odtud už půjdeme jen z kopce.“ Tak zvukný hlas, že by ho Pat slyšel přes tlustou kapuci a čepici, nemůže přece mít žádný z jejich průvodců. „Jmenuji se Jin a budu vás příštích pár minut provázet. Ve vašich speciálních brýlích je zabudovaný mikrofon, díky tomu mě krásně uslyšíte. Pokud mě někdo neslyší vůbec nebo jen s obtížemi, přihlaste se prosím.“

I kdyby tomu tak bylo, zdála se Patovi představa zvedání ruky příliš namáhavá. Měl pocit, že jeho tělo váží trojnásobek toho, co obvykle. Tahle nadmořská výška ho ničila. Nezvedla se jediná ruka.

„Děkujeme, že jste přijali naše pozvání!“

„Sklenička punče by bodla,“ utrousil Pat směrem k ženě stojící vedle něj. Ta ale předstírala, že ho neslyšela.

„Po celou dobu budeme mít k dispozici mobilní signál. Své brýle můžete ovládat hlasem. Prosíme vás, abyste vše zaznamenávali a záběry posílali do světa, klidně i přes sociální sítě.“

Co tak důležitého se tu mělo dít, že to chtějí vysílat živě? Navíc aniž by dopředu řekli, o co jde. Čínská propaganda? Pat

se pokusil otevřít hlasovými povely svůj kanál na YouTube. A povedlo se. Prozatím ale vyčkával a živé vysílání nespustil.

„Jakmile začne oficiální tisková konference na vyhrazeném místě...“

„Jaká tisková konference?“ zeptal se Pat, ale nikdo ho neslyšel.

„... budete mít lepší signál. Vítejte na ledovci Rongbuk na úpatí Mount Everestu.“

Mount Everest se začal před Patem naklánět, pak se rozdvojil, znásobil, jeho vrcholky se začaly kymáčet, pohybovat, zvedat do vzduchu. Patovi se zatočila hlava – výšková nemoc! Obraz pak přikryl bílý závoj. Vypadalo to jako pohyb kamery, která přes vrcholky a ledovce směřovala výš a výš. Musí mít vidiny! Stoupal do stále větších výšek, připadalo mu, že už pod sebou vidí aspoň půlku Himaláji. Míří snad jeho duše k nebi? Na tyhle nesmysly přitom ani nevěřil. A i kdyby něco takového existovalo, skončil by bez nejmenších pochyb v pekle.

Zatímco periferním pohledem pozoroval hory bez sněhové pokrývky, zelenající se pohoří a planiny, ozval se Jinin hlas: „Nacházíme se ve výšce asi pět tisíc čtyři sta metrů nad mořem.“

Pat pochopil, co se děje. Jeho speciální brýle nesloužily jen jako reproduktor, ale i jako přehrávač rozšířené reality. Jeho domnělé vize vlastní smrti byly ve skutečnosti projekce na vnitřní straně skel.

Himaláje se mezitím v animaci proměnily v jednu ze tří bílých skvrn na povrchu Země. Nahoře k nim přibyla Arktida, dole Antarktida. Za průhlednými obrázky rozeznal Pat obrysy skutečného Mount Everestu. Pocit závratě byl tentam.

Tak fajn, touhle šílenou jízdou si definitivně získali jeho pozornost.

10

Když Tony otevřel oči, byla už tma. Nevěděl, co ho vzbudilo ani kolik může být. Tiše naslouchal příboji Indického oceánu, který do keňského resortu doléhal z ani ne dvě stě metrů vzdálené pláže. Několik vteřin ležel bez hnutí, hleděl do tmy a poslouchal okolní zvuky. Volání nočních ptáků, šelestící houští za jeho chatkou, sotva slyšitelné hučení stropního ventilátoru. Oddychující žena vedle něj. Cecile.

Potkali se večer v hotelovém baru. Oficiálně se vedení hotelu na intimní kontakt mezi zaměstnanci a hosty příliš netvářilo. Ale zatím si nikdo oficiálně nestěžoval...

Před jejím hotelovým pokojem dali přednost jeho o poznání skromnějšímu příbytku. Tony se na ni pokradmu podíval. Spala tvrdě. Kůže se jí pod tenkou vrstvou potu leskla.

Uvědomil si, že si potřebuje odskočit. Potichu vstal z postele a vyplížil se ven. Nakonec zůstal v malinkém obýváku. Věděl, že se mu jen tak nepodaří zase usnout.

Nahý se natáhl na pohovku a z ratanového stolku sebral telefon, aby si projel novinky na sociálních sítích.

Zarazily ho hned první fotky, které uviděl. Podivné letouny se šesti křídly. Na krátkých videích byly dokonce zachycené v letu. Všechny příspěvky doprovázely podobné texty:

UFO nad Čínou!

Útok na Tchaj-wan? Odstartovaly obří drony

Tajný program

Rychle skroloval dál a vyskakovalo toho čím dál víc. V prohlížeči otevřel zpravodajské portály. Ani tam už se nemluvalo o ničem jiném.

Stáhl se mu žaludek. Nejtišeji, jak dovedl, se zvedl z pohovky a proklouzl do titěrného vedlejšího pokoje. Otevřel šatní skříň a natáhl se do zadního koutu. Nahmatal tři krabice a prohrabal první z nich. To, co hledal, v ní ale nenašel. Až v poslední z nich objevil úplně na dně, po čem pátral – čeho se ale zároveň děsil. Svůj starý telefon. Displej byl popraskaný. Doufal, že bude fungovat.

Poklepal na něj, ale nic se nestalo. V krabici ležela i stará nabíječka. Zastrčil ji do zásuvky u skříně a kabel zasunul do telefonu. Počkal pár minut a znovu ťukl na displej, na kterém se konečně objevila ikona nabíjení. Za další minutu naskočila úvodní obrazovka.

Rychle začal prohledávat složku s fotkami. V téhle verzi softwaru v ní byla uložena i videa. Tisíce miniatur bez ladu a skladu. Prsty horečně klouzal po displeji, dokud nedojel dost daleko do historie.

A tam je našel. Sedm let staré. Klepl na třetí z nich. Vypadalo to, jako by video někdo natočil na jinou, větší obrazovku. Podivně roztažené, neostré, ve vybledlých barvách a s černými pruhy po stranách. Přesto nebylo pochyb. Byly to stejné letouny jako teď ve zprávách.

Tedy téměř stejné.

Jen sedm let staré.

11

Manu na obrazovkách zapuštěných do zadní části sedadel v limuzíně přihlížel rozhovoru prezidenta se členy jeho týmu.

Bílý dům stál jen pár set metrů od hotelu. Přesto prezident cestoval autem – už jen kvůli bezpečnosti.

Na dvou telefonech zároveň sledoval koutkem oka chaos, který propukl na sociálních sítích. UFO bylo tématem číslo jedna. O původu letounů už se šířily divoké spekulace a konspirační teorie.

Z jedné obrazovky v limuzíně komentovala snímky z videí zachycujících létající objekty ministryně zahraničí: „Stoprocentní shoda. Takže čínská letadla?“

„Pracujeme s teorií, že jde o drony,“ odpověděl ředitel CIA z okna na vedlejší obrazovce. „Neobjevili jsme kokpity. Čínské megadrony, a směřují na jihovýchod.“

Internet se z větší části přiklání k teorii UFO, vyhodnotil Manu při pohledu na své telefony. Je to tady: mimozemšťani útočí!

„Obří čínské drony letící na jihovýchod?“ zopakovala Amber Fieldsová z druhého okna hned vedle šéfa CIA. „Tam leží Tchaj-wan.“

Nastalo krátké ticho.

„Co na to naše informační služby?“ zeptala se Amber ředitele CIA.

„Pracujeme na tom,“ přiznal.

„Tak pracujte rychleji!“ zahřímal Gil.

„Naše flotila v Jihočínském moři vyhlásila bojovou pohotovost,“ oznámila ministryně zahraničí. „Právě teď startují první stíhačky.“

12

Hernán González naposledy zkontroloval přístroje bombardéru Super Hornet. Před ním se táhla vzletová dráha letadlové lodi Theodore Roosevelt. Patřila do třídy Nimitz, nejvyšší, jakou mělo americké námořnictvo k dispozici. S třemi sty třiceti metry na délku a dvěma jadernými reaktory Westinghouse, které jí zajišťovaly neomezený dosah, líně křižovala širé lesknoucí se vody Jihočínského moře. Ranní slunce vrhalo na palubu dlouhé stíny. Vojáci v zelených uniformách připravovali vedle Hernána katapult ke startu. Muži ve žlutých vestách dávali gesty rukou poslední pokyny. Hernán koutkem oka zahlédl dvě doprovodná plavidla z jejich floty. Za zády cítil vibrující motory, které už běžely na maximální vzletový tah, jejich obrovskou sílu však zatím krotil zajištěný letecký katapult. Jako pilot na stroji Super Hornet působil Hernán už sedm let a vzlet z letadlové lodi tak s jeho srdečním tepem ani adrenalinem nemohl zahýbat.

Jeden z kolegů ve žluté vestě zvedl palec. V helmě se ozvalo povolení ke startu. Když se katapult uvolnil a motory vystřelily stíhačku po vzletové dráze, zatlačilo ho zrychlení do sedačky. O necelé tři vteřiny později už byl ve vzduchu.

Na palubě, která se mu rychle zmenšovala za zády, se mezitím ke startu připravoval Terry. Za chvíli už ho bude mít Hernán po boku. A kromě něj i šest dalších pilotů. Spolu už čínským megadronům ukážou, kdo je tady pán. Hernán se řítit dál vzhůru, vstříc bezmračné obloze.

13

Benjamin Rabelt zavrtěl hlavou a vzal do ruky soupis, který ležel na jídelním stole vedle prázdných dezertních talířků, skleniček od vína, karaf a lahví.

„Dům ve Švédsku,“ řekl, zatímco listoval dokumentem. „Jako investice a pojistka pro nás a pro děti v době klimatické změny.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Nápady by otci šly. Kdyby nám ty peníze radši rovnou dal.“

„Je to přece jeho věc,“ namítla Fayola a začala sklízet ze stolu.

„Ale jednoho dne bude naše,“ odvětil Ben a položil papíry zpátky na stůl. Posbíral skleničky a odnesl je na kuchyňskou linku, která přetékala zbytky večeře.

„Zítra bude krušné ráno,“ podotkl, když na mikrovlnce uviděl, kolik je hodin. Skoro půl druhé v noci.

„To každopádně,“ přitakala Fay, zatímco skládala talíře do myčky. Dávala si pozor, aby nedělala rámus a nevzbudila děti.

Ben ji objal a políbil na krk. „Necháme to na ráno a radši si chvilku užijeme.“

Fay se otočila a zajela mu rukou do hustých světlých vlasů.

Ozvalo se zabzučení. A další. Jeden z jejich telefonů. V tuhle hodinu? Bena ale víc zajímala Fayina kůže.

„Kdo to může být?“ zeptala se.

„To je jedno,“ zašeptal Ben.

„V tuhle hodinu?“ nedala se odbýt Fay. „Co když se tvým rodičům na cestě domů něco stalo?“

Vymanila se z jeho sevření a očima pátrala po vibrujícím telefonu.

Ben ho zahlédl na kraji kuchyňské linky, za hromadou špinavých dezertních talířků. Byl to Fayin mobil. Na rozsvíceném displeji se skvěla fotografie pohledného Afroameričana kolem padesátky. Ben obrátil oči v sloup. Na hezkou chvíli mohl zapomenout.

Po chvíli objevila mobil i Fay.

„Manu!“ vydechla udiveně.

Ben narychlo přepočítal časový rozdíl. Na východním pobřeží musí být večer. Manu měl nezpochybnitelný talent překvapovat. Ale s ohledem na to, že ho s Fay pojila společná minulost, Ben doufal, že má sakra dobrý důvod, proč volá uprostřed noci.

Fay přichází hovor přijala.

Na displeji se objevil Manuův obličej. Takže navíc ještě videohovor.

Fay ho pozdravila anglicky. „Viš vůbec, kolik je teď v Bonnu hodin?“ zeptala se potom.

Vypadalo to, že Manu telefonuje v běhu. V pozadí byly patrné stěny nějaké chodby. Vypadalo to jako uvnitř velkého elegantního amerického domu ze starých časů. Tmavočervené tapety, bílý štuk, staré obrazy s rytíři a portréty na zdi. Stíny dalších lidí.

„Sakra, Fay! Myslíš, že bych tě naháněl v tuhle hodinu, kdyby to nebylo urgentní?“ Manu jako obvykle mluvil neuvěřitelně rychle: *Sakrafaymyslíšžebychtěnahánělvtuhlehodinu.*

„Myslím, že jo,“ odpověděla Fay suše.

„Bezpochyby,“ přitakal Ben a přišlo mu, že na Manuově tváři zahlédl na okamžik úšklebek.

„Ahoj, Bene.“ Manu zněl nervózně. „Tohle je opravdu urgentní.“

„Kde jsi?“ zeptala se Fay.

„Ve Washingtonu,“ odpověděl Manu. „Potřebuju tvůj odborný názor, Fay. Hned. Okamžitě. Poslal jsem ti pár fotek. Prohlédni si je.“

„Ale Manu...“

„Prosím tě! Nemáme moc času. Vlastně nemáme vůbec čas.“

Fay se prosmýkla kolem Bena a vběhla do obývacího pokoje. Na komodě ležel její tablet. Otevřela e-mailovou aplikaci a našla nové zprávy. Od Manua.

Na čtyřech malých snímcích toho nebylo moc vidět. Modré obdélníky, u tří z nich navíc jen čínské popisky. Pod tím čtvrtým našla titulek v angličtině:

Neidentifikované letící objekty zaútočily na civilní letadlo nad čínským pobřežím

„Co to je?“ zašeptal Ben, který jí byl v patách.

Fay pokrčila rameny, klikla na políčko a video se spustilo. Po modré obloze se směrem k člověku, který záběry pořídil, řítíl podivný letící objekt s několika křídly a různými výstupky. Chvilí šlo rozeznat oválný rám okýnka v letadle. V pozadí byly slyšet vyděšené výkřiky cestujících. Hned nato prosvištěl objekt těsně nad letadlem. Za ním se objevily další – byly obrovské a tentokrát letoun podletěly. Gigantické, černé, bez kokpitu a okýnek, se šesti křídly. Jako z nějakého sci-fi filmu.

„Co to má znamenat?“ zeptala se Fay Manua.

„Vždyť se to tam píše,“ odpověděl Manu netrpělivě. „Video nahrál na internet cestující za letu nad Jihočínským mořem. Bude tak čtvrt hodiny staré.“

Fay se musela soustředit, aby mu dobře rozuměla. Klikla na další obdélník a objevil se článek.

Mimořádná zpráva: Neobvyklé čínské letouny směřují na jih. Útok na Tchaj-wan?

Při pohledu na snímky Fay ztuhla.

„Opravdu?“ zeptala se. „Není to podvrh?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Manu.

„Do prdele,“ utrousila Fay. Když chtěla otevřít další soubor, všimla si, že se jí trochu třese ruka. Satelitní snímky.

„Poslal jsem ti i satelitní snímky od Globe,“ vysvětlil Manu. „Je to jeden z největších provozovatelů satelitů na světě. Mají jich ve vesmíru stovky, nejsou větší než kufr...“

Fay si přiblížila snímek, na kterém stálo několik takových letounů zaparkovaných na dráze. Ze sousedního hangáru vykukovaly okřídlené přídě minimálně dvou dalších strojů.

„Díky tomu dokážou každé tři hodiny zprostředkovat pohled na celý svět,“ chrlil ze sebe Manu dál. „Hodně snímků dávají k dispozici zdarma. Analýzy prodávají...“

„Ježíši, Manu!“ přerušila ho Fay. „Globe samozřejmě znám. Jejich snímky i analýzy používáme.“

„Jistě...“

Fay se napřímila. Od té noci před mnoha lety věděla, jak funguje v pohotovostním režimu – a na ten přepnula i teď. Potlačila emoce a na jejich místo nastoupily precizní pozorovací schopnosti, chladný úsudek a logické myšlení.

„Je to skutečně to, co si myslím?“

„Řekl bych, že jo,“ odpověděl Manu. „Ale my dva budeme jediní, kdo něco tuší. Jako nezávislá expertka OSN to tady musíš někomu okamžitě vysvětlit. Jsem v Bílém domě.“

„V Bílém domě,“ zopakoval Ben.

„Děláš si ze mě srandu?“ zareagovala Fay. „Vedu teď oddělení adaptace na změny klimatu v rámci UNFCCC.“

Až teď si Fay všimla Nicolase. Její syn stál v trenkách a tričku na spaní ve dveřích do obýváku. Protahoval se a zíval.

Po svém otci zdědil hereckou přitažlivost a po matce o něco světlejší odstín pleti, než měla ona, a kudrnaté vlasy.

„Poslechněte,“ houkl na ně čtrnáctiletý Nicolas. „Máte představu, kolik je?“

„Na to se obvykle ptáme my tebe,“ odpověděl Ben.

„Haló?“ ozval se z telefonu Manu. „Co se to tam u vás děje? Fay, soustřeď se! Potřebuju tě.“

„Tohle je vážný,“ pošeptala Fay Benovi. „Hodně vážný. Postarej se prosím tě o Nicolase. Potřebuju se soustředit.“

Ben vzal syna kolem ramen a odvedl ho do kuchyně.

„Jestli se tu v tuhle hodinu potřebuješ nutně potloukat, můžeš mi rovnou pomoci s úklidem,“ řekl a zavřel dveře.

Fay se teď mohla plně věnovat Manuovi.

„Tohle nejsou bombardéry,“ prohlásila soustředěně. Měla okamžitě jasno v tom, co jsou ty věcičky zač.

„Ne,“ přitakal Manu. „Ale američtí představitelé to tak jasné nevidí. Mohlo by to vést ke katastrofě. Proto tě potřebuju. Nutně!“

„Mě?“

„Jsi jedna z nejuznávanějších expertek v oboru. A pracuješ pro OSN, takže jsi neutrální. Rovnou tě spojím s někým, komu vysvětlíš, k čemu tyhle letouny slouží. Pošlu ti odkaz a zase se ozvu.“

„Komu mám vysvětlit...?“ začala Fay, ale Manu mezitím z jejího displeje zmizel.

14

V Patových brýlích se náhle na skalách před Mount Everestem objevily strašidelné záběry prastarých strojů.

„Na počátku devatenáctého století, když se v průmyslu začaly masově využívat parní stroje,“ odříkávala Jin, „dosa-
hoval Rongbuk o několik desítek kilometrů dál a jeho okraj
se nacházel na místě, na kterém nyní stojíme.“

Pat vzhlédl a zapátral očima po ledovci, ale ten se teď díky
rozšířené realitě rozkládal přímo před nimi ve své původní
podobě. Kdesi hluboko pod ním tušil mlhavé obrysy jeho
současné verze.

No dobře. Působivé.

Na uměle zrekonstruovaném ledovci se před Patem zjevila
postava muže v dobovém outfitu z počátku devatenáctého
století: kabát s vysokým límcem, zapnutá košile zakrývající
většinu krku a tmavé kudrnaté vlasy sčesané do čela.

Joseph Fourier, hlásil titulek pod ním. *Matematik, fyzik, prů-
kopník v oblasti klimatu*. Hned u hlavy mu vyskočila historická
ilustrace Země a její atmosféry.

„Dobrý den,“ pozdravil muž skřípavým hlasem. „Jmenuji
se Joseph Fourier. V této době jsem zjistil, že díky zemské
atmosféře je naše planeta teplejší, než kdyby byla přímo vy-
stavena vesmíru kolem nás.“

Fourier i ilustrace světa se proměnili v parní stroje, první
vlaky a lesy čadících továrních komínů v uhelných a ocelář-
ských regionech devatenáctého století.

„Vývoj motorů,“ navázala Jin, „v devatenáctém století nabral na obrátkách. Ve druhé půlce století navíc přibýly motory spalovací.“

Výklad zněl opravdu zajímavě a byl dobře podaný. Pat otevřel hlasovým povelům svůj kanál na YouTube a spustil živé vysílání. V tu chvíli se jeho agentuře odeslalo automatické oznámení. Z telefonu v téhle zimě vysílat nemohl. Zkusil se přes brýle dostat do jedné ze svých chatovacích aplikací, která za normálních okolností v Číně nefungovala.

Tady ale ano! Číňané dost možná zprávy čtou. Ale i kdyby. Žádná tajemství v nich nevyzrazoval. Rychle tedy nadiktoval zprávu pro Amber: *Otevři si můj YouTube kanál.*

To už se před ním objevily další dvě postavy, muž a žena.

„V roce 1856 popsala americká vědkyně Eunice Newton Footeová a irský fyzik John Tyndall roli některých plynů v atmosféře, mimo jiné i oxidu uhličitého, CO₂.“

Po virtuálním ledovci začaly náhle jezdit historické automobily bez střechy. Některé z nich měly místo volantu ještě řídítka.

„Parní stroje způsobily revoluci v průmyslu i dopravě a rodicí se automobilový sektor pak od přelomu století silně přizívoval produkci CO₂.“

Auta se proměnila v mamuty a osrstěné nosorožce, mezi nimiž se ledovou krajinou ploužili pravěcí lidé zahalení ve zvířecích kůžích.

Nad nimi se ukázal muž, rovnou i s popiskem: *Svante Arrhenius, nositel Nobelovy ceny za chemii.* „Už koncem devatenáctého století jsem usoudil, že doby ledové mohly způsobit nízké hodnoty oxidu uhličitého. A také že rostoucí spotřeba uhlí planetu pravděpodobně zahřívá.“

Nová grafika znázorňovala nárůst produkce CO₂.

„Kolem roku 1900,“ pokračoval hlas komentátorky, „generovala spotřeba fosilních paliv zhruba dvě miliardy tun oxidu uhličitého ročně.“

Virtuální ledovec se začal Patovi měnit před očima. Jako by se z něj stával černobílý snímek.

„V roce 1920 pořídil britský horolezec George Mallory tuto dnes už slavnou fotografii Rongbuku.“

Na fotce ledovce se na okraji ledové masy objevila červená tečka. „Tady stojíme dnes,“ vysvětlila Jin. „Od doby pořízení snímku enormně vzrostly emise CO₂. A s klimatem to začalo jít z kopce.“

Výjev v Patových brýlích nahradil novější snímek ledovce. Rongbuk byl na něm o poznání užší a ležel o dost níž. Jen červená tečka zůstala na stejném místě – ovšem s tím rozdílem, že nyní byla vysoko nad ledovcem.

I přes kapuci a čepici Patovi neušlo šuškáání ostatních přítomných.

„Tuto fotografii zachytil americký horolezec a filmař David Breashears v roce 2007.“

Ještě hlasitější šuškáání.

„Během necelých devadesáti let ztratil ledovec na tomto místě asi sto výškových metrů – tedy menší mrakodrap, jak můžete sami posoudit – a asi čtvrtinu své hmotnosti.“

Virtuální obrys ledovce se v Patových brýlích postupně smrškl až na současnou úroveň.

„Jak už bylo řečeno, odtud už půjdeme jen z kopce,“ oznámila Jin a pokynula rukou směrem k široké stezce. Pat zahlédl dokonce i schody. Nejspíš je vybudovali speciálně pro účely téhle prezentace. Aby se nezkušeným novinářům vysoko v horách nic nepříhodilo. „Všichni za mnou, prosím.“

15

Když Manu přispěchal za Gilem a tiskovou mluvčí do situační místnosti, čekalo tam už několik nervózních členů vlády, představitelů armády a ředitelů důležitých úřadů. Manua si skoro nikdo nevšimal. Jen z několika tváří vyčetl otázku, jestli má coby civilista potřebnou bezpečnostní prověrku. Všichni se ale soustředili na řadu svítících obrazovek se záběry dronů, satelitními snímky a tvářemi dalších členů vlády a také předsedy sboru náčelníků štábů americké armády, kteří byli připojeni na dálku.

„Kde se ty letouny vzaly?“ zeptal se prezident zlověstně tichým hlasem. „Víme už konečně něco bližšího?“

„V Šen-čenu,“ odpověděl ředitel CIA.

„To vím taky, sakra! Spíš mě zajímá, z jakých děr vylezly? Jak mohla Čína vyrobit dvanáct obřích strojů a utajit to před celým světem? A co hůř, před našimi speciálními službami?“

„Na tom ještě pracujeme,“ připustil ředitel CIA s kameným výrazem ve tváři.

„Na to je teď pozdě!“ zahřimal Gil. „Jedenácté září, stažení z Afghánistánu, ovlivňování voleb a tisíce dalších věcí! Pokaždé tu stojíte – a s vámi i my všichni – jako nic netušící idioti!“ Povolil si límeček u košile.

Červené tečky na dvou monitorech se satelitními snímky a mapami označovaly polohu čínských letounů. Pohybovaly se ve dvou formacích – větší z nich mířila na jihovýchod, menší více vlevo, k jihozápadu.

„Rozděly se,“ přerušil Gilovu tirádu ministr obrany. „Sedm strojů letí na Tchaj-wan, tři míří k Vietnamu. Další dva pokračují v původním koridoru, kterým se před rozdělením pohybovaly i všechny ostatní.“

„Na místě operuje Theodore Roosevelt,“ oznámil předseda sboru náčelníků. „Před pár minutami vzlétlo osm našich stíhaček, abychom Číně dali najevo, že jsme připraveni zasáhnout.“

„Osm stíhaček proti dvanácti obřím monstrům?“ obořil se na něj rozlíceně prezident. „Vždyť naše chlapce sundají z oblohy jako...“ Slova mu doslova uvázla v krku. Manu věděl, na co Gil myslí. Pokud se nestane zázrak, bude tohle jeho osobní Waterloo.

„K pobřeží dorazí za pět minut. Spouštím odpočet,“ oznámil asistent generála s pohledem upřeným na monitory. Polovina přítomných visela na telefonech a střídavě šeptala a křičela do sluchátek.

„Jestli rychle neudeříme, bude pozdě!“ ozval se předseda sboru náčelníků rázně.

Manu udělal dva kroky vpřed a odkašlal si. Gil zpozorněl.

„Tady pan Sanusi,“ řekl a ukázal na Manua, „soudí, že nejde o útok.“

Jako na povel se všechny pohledy stočily na Manua. Směs údivu, nevěřivosti, povýšenosti, pohrdání a snad i rozhořčení z toho, že prezident naslouchá tomuhle našeptávači.

„Emanueli?“ pobídl ho Gil.

„Je to tak,“ promluvil Manu a postoupil do středu místnosti. „Alespoň ne proti sousední zemi. Vsadím se, že nebyly zaznamenány žádné pohyby čínských vojsk,“ poznamenal a tázavě zvedl jedno obočí.

Generál si ho zlostně přeměřil pohledem. Několikrát se krátce setkali, dobře se ale neznali. Ne že by toho Manu litoval.

„Tak byly?“ zeptal se Gil.

„Ne,“ připustil neochotně generál. „Dosud jsme žádné nezaznamenali.“

„A není to zvláštní? Kdyby Čína skutečně útočila na Tchaj-wan, nepředcházely by tomu snad týdny, nebo dokonce měsíce příprav?“ pokračoval Manu. Kdyby celá situace nebyla tak nahnutá, docela by si to užíval. „Vzpomeňte si na Ukrajinu před ruským útokem v únoru 2022.“

„Bůh ví, co tyhle věci dokážou!“ zařval generál. „Co když žádné další kroky ani nebudou třeba?“

„O co tu sakra jde?“ přerušil je prezident.

„Pane prezidente,“ řekl Manu a vzal do ruky telefon, „to vám lépe vysvětlí někdo jiný.“

Na Fayině mobilu se znovu objevil Manuův obličej. Vráska mezi obočím byla ještě hlubší než obvykle.

„Poslal jsem ti odkaz.“

Fay na něj klikla a na displeji vyskočilo okno komunikačního programu, který neznala.

„Jde o zabezpečené připojení,“ vysvětlil Manu. „Do krizového štábu Bílého domu.“

Fay se v duchu proklínala. Na prezentace před významnými osobnostmi byla zvyklá, mluvila plynne anglicky. Ale teď seděla ve svém obýváku v domácí halence po dlouhém dni a měla v sobě jeden gin tonik a skoro celou lahev červeného.

Z notebooku se ozval další mužský hlas. „Ať vás ani nenapadne pořizovat zvukové nebo obrazové záznamy.“

Ani nápad. S tím, jak teď vypadá! Volnou rukou si přitáhla otevřený výstřih halenky k sobě.

„Nikoho nevidím,“ řekla Fay.

„To je v pořádku,“ odpověděl jí Manu potichu do telefonu.

„Do čeho jsi mě to uvrtil?“ procedila mezi zuby.

To už se v okýnku na obrazovce objevila skupina lidí ve spoře osvětlené místnosti. Uprostřed poznala Fay amerického prezidenta. Vedle něj pak několik ministryň a ministrů a tři muže v armádní uniformě.

„Pane prezidente,“ vzal si slovo Manu. „Dámy a pánové, Fayola Oyetundeová-Rabeltová ze Sekretariátu Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu v německém Bonnu.“

„Co nám tu bude vykládat nějaká klimatoložka?“ přerušil ho drsný hlas. Patřil představiteli armády, který přesně odpovídal vojenským stereotypům. Ostře řezané rysy, místo účesu milimetrové prošedivělé štetiny. „Tohle je vážná věc!“

Zrovna v tu chvíli se v obýváku objevila Joy!

„Mami...“ zanaříkala jedenáctiletá holčička.

Proboha živého, má přece dávno spát! Za ní vykoul Ben a bezradně pokrčil rameny.

„Navíc máme vlastní odborníky na klima,“ zahřímal generál.

„Žádné tu nevidím,“ opáčil Manu.

„Je to Američanka?“ zeptal se voják.

„Ano,“ odpověděl Manu.

A teď tu stál zase i Nicolas! Bylo to jak v blázinci.

„Fayolo, prosím,“ vyzval ji Gil.

Měla co dělat, aby nevybuchla vzteky – kvůli dětem i kvůli arogantnímu generálovi. Gestem naznačila Benovi, ať se postará o děti, sama se plně soustředila na obrazovku před sebou a rychle se ujala slova, než ji generál stihl znovu přerušit.

„Dobrý večer, pane prezidente, dámy a pánové. Tyhle le-touny – tedy drony, jak to vypadá – nemají útočnou povahu,“ vysvětlila.

Ben i obě děti poslouchali s vytřeštěnýma očima. Fay věnovala Benovi ještě jeden výmluvný pohled a on vystrčil děti ze dveří a rychle je za sebou zavřel.

„Ta obrovská dlouhá křídla,“ pokračovala Fay, „mají za úkol dostat je výš než běžná letadla. Jistě znáte špionážní letouny a drony, které operují na hranici stratosféry. Šest křidel zvyšuje jejich nosnost, aby do řídkého vzduchu dokázaly vynést těžký náklad...“

„Rakety,“ přerušil ji drsný generálův hlas.

„Pane prezidente,“ zaburácel generál, „opravdu tohle musíme poslouchat? Za pár minut doletí k Tchaj-wanu a Vietnamu!“

„Nechystají se zaútočit,“ řekla žena na monitoru, kterou přizval Emanuel Sanusi. Na úzkém obličejí pod bujným afrem, které držela v mezích černá čelenka, vystupovaly výrazné lící kosti. Na sobě měla černou halenku. „Budou dále stoupat.“

„A co dál?“

„Poletí pravděpodobně ještě o kousek blíž k rovníku a ve stratosféře vypustí svůj náklad.“

„Jaký náklad? Chemtrails?“ zeptal se generál posměšně.

„To by byla ta lepší varianta. Teď je důležité...“

„... konečně něco udělat!“ zakřičel generál. „Jinak bude Tchaj-wan za chvíli minulostí a Vietnam...“

„Žádné další vojenské aktivity neprobíhají,“ zopakovala Fay. „Ty stroje proletí kolem Tchaj-wanu a nad Vietnamem a budou pokračovat nad oceán. Z nejjižnější části Číny se k rovníku jinak nemají šanci dostat!“

„Ale proč by letěly zrovna tudy, přes vzdušný prostor cizích států?“ namítl generál. „Čína musí počítat s naší reakcí, nejspíš i vojenskou. Musí tušit, že to může přerůst v ozbrojený konflikt...“

„Dejte nám všem aspoň šanci,“ přerušila ho žena na obrazovce, „než rozpoutáte válku s dost možná katastrofálními důsledky! Ty stroje budou stoupat výš, na to dám krk! Tchaj-wanu ani Vietnamu si ani nevšimnou!“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Gil měl dojem, že slyší i bušení srdcí všech přítomných.

„Jestli ty stroje chcete sestřelit,“ dodala ještě žena, „budete k tomu mít dostatek dalších příležitostí. Takové letouny se nestaví pro jednorázové použití. Ode dneška je budeme vídat denně. Tohle rozhodnutí si tedy budete moct dobře rozmyslet.“

„Proč by Čína takhle okatě provokovala,“ namítl generál zlostně, „kdyby nešlo o útok na Tchaj-wan? Pane prezidento, dochází nám čas!“

„Aby získala naši maximální pozornost,“ odpověděla žena. „Chtějí, abychom viděli, co s těmi stroji mají v úmyslu. Aby to viděl celý svět. Nesledujeme útok na Tchaj-wan ani na Vietnam. Ale něco mnohem významnějšího. Nepředstavitelně významnějšího. Tohle je počátek nové éry.“

„Když nejde o Tchaj-wan ani o Vietnam,“ zeptal se Gil, „tak o co?“

„Čína přebírá kontrolu nad světovým klimatem,“ prohlásila Fay lakonicky.

Obličej v situační místnosti ztuhly.

Pak se ozval generálův burácivý smích.

16

Z kopce se šlo snáz. Přesto musel Pat našlapovat opatrně. Mimo jiné i proto, že mu jeho chytré brýle servírovaly pod nos stále nové obrázky. Teď se objevila další grafika.

„V roce 1950 už spalování fosilních zdrojů generovalo trojnásobné množství oxidu uhličitého než na přelomu století,“ vyprávěla Jin nerušeně, jako by seděla doma na gauči a neslézala před nimi ze schodů.

Zastavila se a všichni ostatní ji napodobili. V brýlích se objevil další postarší muž v obleku ve stylu padesátých let. Jmenoval se *Roger Revelle, oceánograf a klimatolog*. Zatímco se začaly promítat nové záběry zemské atmosféry, promluvil: „Dokázal jsem, že oceány nejsou s to zcela pohltit oxid uhličitý, jak se do té doby předpokládalo, ale že se tento plyn částečně uvolňuje do atmosféry, kde zůstává.“

Tehdy tomu jen málokdo věnoval pozornost, pomyslel si Pat.

Barvy na animaci atmosféry byly čím dál intenzivnější, až se celé rozzářily.

„A předpověděl jsem,“ pokračoval Revelle, „že za pár desítek let to bude mít vážné dopady na světové klima.“

„Věděli jsme, co přijde,“ vzala si slovo zpátky Jin, „nejpozději od poloviny padesátých let minulého století. Můžeme pokračovat?“

Už sedmdesát let máme možnost zastavit globální oteplování, uvažoval Pat. Jin vykročila dál a houf ji následoval. Stejně tak i Pat. Třebaže lapal po dechu.

V situační místnosti v suterénu Bílého domu už byly všechny kravaty dávno povolené. Vedle dronů se na dvou monitorech objevily nové záběry. Led, ledovec, gigantické zasněžené vrcholy.

„Tohle je živé vysílání z Číny,“ upozornila Amber. „Kanál jednoho amerického novináře na YouTube. Účastní se na rychlo zorganizované prezentace u Mount Everestu. I další zpravodajové z Číny vysílají na svých kanálech stejné záběry.“

Obrazy na monitoru se začaly zvláště prolnat. Teple oblečené zakuklené postavy schované za speciálními brýlemi v zemi věčného ledu. A tamhle v pozadí Mount Everest? Přes to poloprůhledný portrét bývalého amerického prezidenta Lyndona B. Johnsona skloněného nad štosem dokumentů. Vše doprovázel anglickým komentářem ženský hlas s nepatrným přízvukem: „... o pár let později, v roce 1965, upozornil poradní výbor pro vědu amerického prezidenta Lyndona B. Johnsona ve své zprávě americké politiky poprvé explicitně na to, jaké dopady může mít tato skutečnost na klima. Američtí politici to tedy věděli nejpozději od roku 1965.“

„Co to sakra...“ začal Gil, ale raději zase hned zmlkl. Obličej jeho předchůdce vystřídala nová grafika.

„Koncentrace oxidu uhličitého v atmosféře tehdy činila asi 320 částic na jeden milion,“ pokračovala komentátorka.

„Co to má být?“ ozval se znovu Gil, zatímco sloupce v grafu rostly čím dál výš.

„Aktuálně jsme na čísle 420 a hodnoty dále rostou...“

„Zahraniční zpravodajové v Číně,“ vysvětlila Amber. „Účastní se prezentace o klimatu přímo pod Mount Everestem.“

Sloupce teď doplnila čísla.

„Dnešní stav,“ oznámil ženský hlas. „Svět produkuje dvacetkrát víc oxidu uhličitého než v roce 1900.“

„A Čína na tom má lví podíl!“ vykřikl Gil.
Jeden z asistentů mu něco pošeptal.
Prezident zašermoval rukama.
„Ztište to, Amber. Piloti je mají na dohled.“

17

Hernán González viděl čínské letouny nejdřív jen na přístrojích. Pak se objevily jako tmavé body v jeho zorném poli. A rychle rostly. Hernán se pokusil navázat rádiové spojení. Ale nikdo neodpovídal.

Pohybovaly se teď necelých padesát kilometrů od jižního cípu Tchaj-wanu. Všechny výstražné systémy na ostrově musely blikat červeně. Protivzdušná obrana čekala už jen na poslední pokyn. Kdyby se Hernán a jeho kolegové dostali příliš blízko, mohli by to také schytat. Na zlomek vteřiny se mu před očima mihly výjevy z velínů na Tchaj-wanu a v Bílém domě, kde muži v oblecích s nehybnými, sem tam trochu zpocenými obličejí čekají na dlouho obávaný okamžik dějin mezinárodních konfliktů.

Ve skutečnosti, a v tom měl Hernán jasno, neměl nikdo ani ponětí, co dělat: zaútočit dřív než protistrana? Nebo počkat, až bude jisté, že jde skutečně o útok, a riskovat, že pak bude na obranu příliš pozdě? Válka o Tchaj-wan se mohla stát rozbuškou s katastrofálními důsledky pro celý region. A nejen ten. Připadal si jako moucha poletující nad obří hromadou výkalů.

Ale něco tu nehrálo. Obestíral ho zvláštní pocit, který nedokázal dobře zformulovat. Během bojových akcí, kterých se zúčastnil, se naučil naslouchat své intuici. Realita byla totiž většinou rychlejší než logické myšlení. A intuice mu říkala, že tahle monstra si ho ani nevšimnou. Možná proto, že to nemají zapotřebí.

„Jsou o dost výš než my,“ řekl do vysílačky. „A dál stoupají.“

„Letová hladina?“ chtěla vědět centrála.

„Třináct tisíc osm set metrů,“ odpověděl Hernán. „Pokusím se k nim dostat blíž. Ale vypadá to, že jsou minimálně v patnácti tisících. Spíš výš.“

Patnáct tisíc metrů byla pro Super Hornet maximální výška letu. Když šlo do tuhého, dostal by se do ní za minutu a něco. V případě nutnosti by to zvládl i o kousek výš. Hernán se rozhodl zkusit, co to dá.

„A kromě toho,“ podotkl, „jestli hodně rychle nezmění kurs, minou jižní pobřeží Tchaj-wanu o dobrých pětadesát kilometrů.“

Spolu s ostatními americkými stíhačkami zamířil do prostoru mezi drony a tchajwanskou pevninou, která se rýsovala hluboko pod nimi. Dal pilotům v letce pokyn, aby v táhlé levotočivé zatáčce kopírovali dráhu letu dronů a pokusili se přitom vystoupat na jejich letovou hladinu.

„Pořád žádné náznaky, že by šlo o útok,“ potvrdil. „Míří neomylně na jihovýchod.“

Byli právě vysoko nad městem Kao-siung u jihozápadního pobřeží. Jestli drony skutečně cílily na Tchaj-wan, šly na to dost složitě. Hernán cítil, jak mu tuhnou svaly na krku. Tam dole zatím všichni seděli jako na trní a jejich prsty se téměř dotýkaly tlačítek, která měla moc odstartovat katastrofu. Z křižníku Theodore Roosevelt mezitím odstartovaly další stroje.

Jen tyhle neforemné, obří černé obludy se šesti gigantickými křídly si jako odporný přerostlý hmyz razily cestu vzduchem na jihovýchod a o svůj doprovod nejevily sebemenší zájem. Super Hornety vedle nich nevypadaly jako sršně, jak by jejich název mohl napovídat, ale jako octomilky vedle bizarních obřích brouků.

Tímhle směrem leželo už jen pár ostrůvků. Za nimi pak kromě Filipínského moře dlouho nic.

Hernán horečně pátral očima po čemkoli, co by naznačovalo přítomnost útočných zbraní nebo ohlašovalo chystaný útok proti němu či ostatním. Jasně viděl jen to, že jednotlivé páry křídel jsou přimontované k trupu v různých výškách. Přední pár, umístěný jako u dolnoplošníků na spodním okraji, byl zahnutý mírně dolů. Prostřední dvojice, nejdelší ze všech, zhruba uprostřed. Zadní pár křídel čněl v poloze hornoplošníku, zahnutý mírně nahoru. Ale ani u řady výstupků podél šesti černě lesklých křídel, ani na stejně zbarveném trupu nedokázal najít nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo rakety či jiné zbraně. Pokud by tyhle stroje nějaké zbraně nesly, musely by být skryté někde uvnitř. Případně to mohly být zbraně elektronické, které by drony nemusely opouštět. Ale na jakou vzdálenost by dokázaly fungovat? Z výšky šestnácti kilometrů?

Hernánovy přístroje se začaly třást. Právě dosáhl výšky šestnácti tisíc metrů, když se celý stroj rozvibroval. Hernán napjal celé tělo, aby třas zkrotil. S chladnou hlavou přitom počítal, jak dlouho dokáže hornet odolat takové zátěži.

Obří brouci byli už teď aspoň tři sta metrů nad ním. A dále stoupali. Přitom udržovali precizní formaci ve tvaru písmene V.

„Musejí mít extra výkonné motory,“ podotkl Hernán. Došlo mu, k čemu potřebují šest křídel, která byla navíc delší a širší, než jaká kdy viděl. Dokázaly se díky nim a navzdory své velikosti udržet ve vzduchu. A nejspíš i v mnohem vyšší hladině.

Co tu nahore pohledávají?

Tchaj-wan jim pomalu mizel za zády.

„Vraťte se zpátky do bezpečné výšky,“ uslyšel z vysílačky rozkaz, „a udržujte si je na dohled, dokud to půjde.“

Martin v dodávce obezřetně projížděl nočními ulicemi Berlína. Chalíl se nasoukal do úzkého prostoru mezi sedadla a stěnu nákladového prostoru. Pochopitelně jim nedělalo žádnou velkou radost pohybovat se po městě v tomhle elektrickém modelu. Výměna aut se spalovacími motory za elektromobily neřešila problém s ucpanými městy ani obří spotřebou materiálů a zdrojů v automobilovém průmyslu. Tentokrát ale neměli na výběr.

Ulice nebyly tak prázdné, jak by člověk v tuhle hodinu očekával. Sienna pozorovala vchody do domů míhající se kolem nich – v řadě z nich spali bezdomovci, sem tam dokonce ve stanu. V houští šustila zvířata, zřejmě krysy nebo kuny.

Sienna si prošla hlavní stránky sociálních sítí a i své chatovací aplikace. Po několika příspěvcích zpozorněla. Všude vládlo jediné téma: na čínské obloze se objevily podivné megadrony. Po letmém přehlédnutí si je teď Sienna prohlížela pozorněji.

Martin zachytil její nervozitu.

„Děje se něco?“ zeptal se.

Zvedla telefon tak, aby on i Chalíl viděli na displej. Martin trochu zpomalil a podíval se na fotky dronů.

„Co to je?“

„Podle nepotvrzených zpráv cokoliv, od mimozemšťanů přes čínský útok na Tchaj-wan a Vietnam až po nějakou klimatickou akci. Pravděpodobně je do vzduchu vypustila Čína. Píšou, že letí výš než normální letadla.“

Skrolovala dál, až narazila na zahraničního zpravodaje, který vysílal od ledovce Rongbuk. Znovu Martinovi rychle ukázala displej.

„Teď to neřeš,“ odbyl ji, „potřebuju se soustředit.“

„OK.“ Na chvíli se pohroužila do zpráv a pak oznámila: „Několik zahraničních zpravodajů, mezinárodní média i zpravodajské agentury vysílají o narychlo svolané čínské prezentaci na ledovci Rongbuk. Jde o klima a selhání Západu.“

„To se nám skvěle hodí do krámu.“

„Až do konce sedmdesátých let se vědcům nepodařilo přinést přesvědčivý důkaz o tom, že již pozorované oteplování Země způsobil člověk,“ slyšel Pat pokračování Jinina výkladu. „Toho využili zástupci ropného a uhelného průmyslu a rozjeli lživou propagandu, která předčila i kampaň tabákové lobby. Šířili mezi lidmi mylné představy, které přetrvávají dodnes. Navzdory tomu, že reálné důsledky skleníkového efektu byly od osmdesátých let čím dál očividnější a vědecké důkazy jsou dnes nezpochybnitelné.“

Pat zalapal po dechu. Sestup k ledovci ho stál hodně sil. Naštěstí Jin vyhlásila krátkou přestávku.

„Na konferenci v Torontu v roce 1988 slíbily vlády průmyslových zemí, že do roku 2005 sníží své emise oxidu uhličitého o dvacet procent. Ty v té době obnášely skoro dvacet miliard tun. Dnes víme, jak to s tímhle slibem dopadlo. Jen Evropě se od té doby podařilo emise alespoň trochu snížit. Když se čísla lehce přikráší.“

Pat zvedl oči, aby se podíval, jaký kus cesty už mají za sebou. Brýle mu automaticky zobrazily původní úroveň ledovce. Připadal si jako pod vodou. Nebo spíš pod ledem.

Snad se nakonec nebudou muset drápat ještě zpátky nahoru!

„Celosvětová produkce vzrostla do roku 2005 na více než dvacet osm miliard tun. Pokračujte za mnou, už se blížíme k cíli.“